

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-906/2019-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Karmen Ošpuh, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Končevskog iz Varaždina, Marka Marulića 8, OIB 55693877659, zastupanog po punomoćniku Domagoju Krpini, odvjetniku iz Varaždina, Petra Preradovića 17/III, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, OIB 53056966535, Magazinska cesta 69, Zagreb, zastupane po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o. iz Zagreba, Žrtava fašizma 5, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave održane dana 7. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja te punomoćnika tuženika, 28. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, OIB 53056966535, isplatiti tužitelju Goranu Končevski iz Varaždina, Marka Marulića 8, OIB 55693877659, zakonske zatezne kamate na iznos od 3.941,66 EUR koje teku na iznose od:

- 18,58 EUR od dana 30. rujna 2008. godine do 30.9.2015.
- 38,57 EUR od dana 31. listopada 2008. godine do 30.9.2015.
- 25,18 EUR od dana 30. studenog 2008. godine do 30.9.2015.
- 42,20 EUR od dana 31. prosinca 2008. godine do 30.9.2015.
- 44,82 EUR od dana 31. siječnja 2009. godine do 30.9.2015.
- 46,00 EUR od dana 28. veljače 2009. godine do 30.9.2015.
- 42,74 EUR od dana 31. ožujka 2009. godine do 30.9.2015.
- 43,36 EUR od dana 30. travnja 2009. godine do 30.9.2015.
- 38,38 EUR od dana 31. svibnja 2009. godine do 30.9.2015.
- 34,71 EUR od dana 30. lipnja 2009. godine do 30.9.2015.
- 13,74 EUR od dana 31. srpnja 2009. godine do 30.9.2015.
- 59,59 EUR od dana 31. kolovoza 2009. godine do 30.9.2015.
- 37,43 EUR od dana 30. rujna 2009. godine do 30.9.2015.
- 35,50 EUR od dana 31. listopada 2009. godine do 30.9.2015.
- 39,17 EUR od dana 30. studenog 2009. godine do 30.9.2015.

33,65 EUR od dana 31. prosinca 2009. godine do 30.9.2015.
54,78 EUR od dana 31. siječnja 2010. godine do 30.9.2015.
45,30 EUR od dana 28. veljače 2010. godine do 30.9.2015.
51,01 EUR od dana 31. ožujka 2010. godine do 30.9.2015.
49,93 EUR od dana 30. travnja 2010. godine do 30.9.2015.
52,03 EUR od dana 31. svibnja 2010. godine do 30.9.2015.
70,20 EUR od dana 30. lipnja 2010. godine do 30.9.2015.
66,46 EUR od dana 31. srpnja 2010. godine do 30.9.2015.
44,82 EUR od dana 31. kolovoza 2010. godine do 30.9.2015.
58,06 EUR od dana 30. rujna 2010. godine do 30.9.2015.
43,75 EUR od dana 31. listopada 2010. godine do 30.9.2015.
56,09 EUR od dana 30. studenog 2010. godine do 30.9.2015.
71,76 EUR od dana 31. prosinca 2010. godine do 30.9.2015.
60,67 EUR od dana 31. siječnja 2011. godine do 30.9.2015.
64,56 EUR od dana 28. veljače 2011. godine do 30.9.2015.
59,61 EUR od dana 31. ožujka 2011. godine do 30.9.2015.
60,50 EUR od dana 30. travnja 2011. godine do 30.9.2015.
81,50 EUR od dana 31. svibnja 2011. godine do 30.9.2015.
76,76 EUR od dana 30. lipnja 2011. godine do 30.9.2015.
93,93 EUR od dana 31. srpnja 2011. godine do 30.9.2015.
85,11 EUR od dana 31. kolovoza 2011. godine do 30.9.2015.
75,46 EUR od dana 30. rujna 2011. godine do 30.9.2015.
81,77 EUR od dana 29. veljače 2012. godine do 30.9.2015.
82,83 EUR od dana 31. ožujka 2012. godine do 30.9.2015.
80,06 EUR od dana 30. travnja 2012. godine do 30.9.2015.
81,93 EUR od dana 31. svibnja 2012. godine do 30.9.2015.
83,21 EUR od dana 30. lipnja 2012. godine do 30.9.2015.
81,06 EUR od dana 31. srpnja 2012. godine do 30.9.2015.
264,71 EUR od dana 31. kolovoza 2012. godine do 30.9.2015.
64,83 EUR od dana 30. rujna 2012. godine do 30.9.2015.
272,40 EUR od dana 30. studenog 2012. godine do 30.9.2015.
85,52 EUR od dana 30. studenog 2013. godine do 30.9.2015.

i to od 30.9.2008. do 31.7.2015. po stopi u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za 5 (pet) postotnih poena, od dana 01.08.2015. do 30.09.2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana, nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužitelj sa tužbenim zahtjevom za isplatu iznosa od 3.941,66 EUR i sa zahtjevom kojim traži zatezne kamate na pojedine iznose iz točke I. izreke ove presude od 1.10.2015. do isplate.

III. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika prema tužitelju u iznosu od 15.620,36 EUR.

IV. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 2.998,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 28. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne

kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke uvećano za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi isplate iznosa od 27.375,14 HRK / 3.633,30 EUR, navodeći da su stranke 15. veljače 2007. sklopile Ugovor o kreditu broj 318-50-3922794 kojim je tuženik odobrio tužitelju kredit od 65.000,00 CHF u svrhu kupnje stambenog prostora, a koja sredstva su mu isplaćena po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita. Otplata da je ugovorena u 305 jednakih mjesečnih anuiteta sa dospijecem zadnjeg dana u mjesecu te da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno odluci tuženika o kamatnim stopama koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 4,95%. O predmetnoj ugovornoj odredbi da stranke nisu pregovarale niti su mu na jasan i razumljiv način pružene informacije za donošenje informirane odluke, a tuženik je više puta mijenjao kamatnu stopu što je utjecalo na visinu anuiteta kredita. Također da je ugovoreno plaćanje rata kredita u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja, a da ni o toj odredbi stranke nisu pregovarale, time da tužitelju kao potrošaču nije bio poznat institut valutne klauzule slijedom čega nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, a tuženik mu nije pojasnio rizik koji preuzima na sebe sklapanjem takvog Ugovora. Tužitelj se pri tome poziva na pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. Stranke da su 1. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita iz CHF u EUR, a kojim izračunom je utvrđeno da na dan 30. rujna 2015. postoji preplata u iznosu od 432,79 EUR, a nedospjela glavnica da iznosi 35.955,23 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan dospijeca. Unatoč sklopljenom Dodatku Ugovoru o kreditu, da je temeljem ništetnih ugovornih odredaba preplatio utuženi iznos.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda. Nadalje, osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva i prvenstveno ukazuje na okolnost da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru broj Konv-01/2016 kojim je izvršena konverzija tužiteljeva kredita u skladu s prisilnim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15). Svrha samog ZID ZPK da je bila trajno rješenje problema kredita u CHF te rasterećenje sudova od pojedinačnih tužbi potrošača čiji bi ugovori bili konvertirani kao što je predmetni. Slijedom toga, da ništetne ugovorne odredbe više ne postoje pa ni ugovorna ni zakonska pretpostavka za isplatu temeljem otplatnog plana u CHF jer je isti izmijenjen u otplatni plan s EUR i kamatama primjenjivim na kredite vezane uz valutnu klauzulu u EUR danom

zaključenja osnovnog Ugovora o kreditu. Prema tome da su parnične stranke svoj ugovorni odnos obnovile s retroaktivnim učinkom na način da je isti od njegovog zasnivanja vezan uz valutnu klauzulu u EUR. Smatra da presude Trgovačkog suda Republike Hrvatske nisu primjenjive na ovaj slučaj jer su u navedenim postupcima kolektivne zaštite sudovi na apstraktnoj i općenitoj razini ispitivali mogu li sporne odredbe dovesti do neravnoteže i neravnopravnosti na štetu potrošača i u tom sporu sudovi nisu izvodili nikakve dokaze na okolnost jesu li sporne odredbe tužiteljevog Ugovora o kreditu nepoštene. U odnosu na valutnu klauzulu, da je sporna odredba tužitelju bila jasna, razumljiva i lako uočljiva i da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Ističe i to da je tužitelj mogao utjecati na sporne ugovorne odredbe na način da je mogao tražiti iznos u kunama ili u valuti EUR što je većina potrošača i učinila. Isto se odnosi i na promjenjivu kamatnu stopu. Ističe prigovor zastare tražbine te ističe prigovor radi prebijanja uz prijedlog da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 117.691,66 HRK uvećano za zakonsku zateznu kamatu tekuću od 1.10.2015. do isplate, a koji iznos predstavlja zbroj preplata iz konverzije i iznosa za kojeg je tužitelju umanjena neotplaćena glavnica u kunskoj protuvrijednosti primjenom srednjeg tečaja HNB-a za EUR na dan 30.9.2015., a koji iznosi su nesporno utvrđeni između stranaka u čl. 2. i 3. rečenog Dodatka.

3. Sud je u dokaznom postupku pročitao Ugovor o kreditu od 15.2.2007., otplatnu tablicu kredita, Dodatak broj Konv-01/2016 Ugovoru o kreditu od 1.2.2016., pregled izvršenih uplata, saslušan je tužitelj i svjedokinja Marina Šiprak, pročitao je dopis tuženika od 15. siječnja 2016., izjava o prihvatu izračuna konverzije, dopis tuženika s lista 102 spisa, otplatni plan te je provedeno financijsko vještačenje i pročitao nalaz vještaka Natalije Jambrečić.

4. Između stranaka činjenično nije sporno, a proizlazi to i iz dokumentacije u spisu da su stranke 15. veljače 2007. sklopile Ugovor o kreditu čija je namjena bila stambeni kredit sa flexi otplatom, da su stranke 1. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita iz CHF u EUR, da je preplata prema izračunu konverzije na dan 30. rujna 2015. iznosila 432,79 EUR, a nedospjela glavnica utvrđena je u iznosu od 35.955,23 EUR. Nadalje, da je Ugovorom o kreditu u čl. 2. ugovorena redovna kamata od 4,95% godišnje, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tuženika te je u čl. 7. kao način otplate ugovorena otplata u 305 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dan dospijeca. Nije sporno ni to da se kamatna stopa mijenjala prema jednostranim odlukama tuženika, kao i tečaj CHF, sve u smislu povećanja, što je posljedično dovelo do povećanja anuiteta. Nesporno je da su tužitelju priznate sve uplate po kreditu od 15. veljače 2007. od početka ugovornog odnosa do 30.9.2015.

5. Sporno je pravno pitanje da li se presude na koje se poziva tužitelj mogu primijeniti na konkretni predmet, da li je provedenom konverzijom tužitelj izgubio pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 4,95% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja CHF koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora i tečaja na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta, uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Dodatku Ugovora o kreditu. Sporno

je i to da li je tužitelj potrošač u smislu čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu.

6. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu i protiv tuženika, kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

7. Presudom pak istog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

7.1. U odnosu na prigovor tuženika da tužitelj nije dokazao da je potrošač u smislu odredbe čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja navedenog Ugovora o kreditu, za navesti je da prema citiranoj odredbi, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Točna je tvrdnja tuženika da se svojstvo potrošača ne presumira, međutim utvrđeno je da tužitelj ima svojstvo potrošača jer je u stranačkom iskazu naveo da je sredstva kredita utrošio za adaptaciju kuće, a tuženik nije dokazao da bi se kuća koristila u namjene koje bi bile namijenjene njegovom zanimanju ili poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

8. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedene presude ne mogu primjenjivati jednako na sve potrošače, već od slučaja do slučaja nakon utvrđenja prave volje ugovornih strana i utvrđenja informiranosti primatelja kredita o svim parametrima eventualnih rizika, tuženiku kratko treba reći da se prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka US RH, 84/08, 96/08 - Odluka US RH, 123/08 - Ispravak; 57/11; 148/11 - Pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - Odluka US RH; dalje: ZPP), fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi.

9. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Na tu okolnost tuženik nije predložio saslušanje svjedoka koji su sudjelovali u pregovorima oko sklapanja Ugovora o kreditu, već saslušanje svjedokinje Marine Šiprak koja nije neposredno sudjelovala u sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, štoviše, radila je kao voditelj smjene poslovnice tuženika u Velikoj Gorici, a način na koji su djelatnici tuženika bili educirani o načinu i konkretnim obavijestima koje su morali davati klijentima vezano uz bilo koji Ugovor o kreditu, nije ni od kakve važnosti za konkretno pregovaranje i sklapanje konkretnog Ugovora o kreditu. Naprotiv, tužitelj navodi u stranačkom iskazu da je Ugovor unaprijed bio sastavljen od strane tuženika, a nije dobio nikakve informacije o parametrima koji utječu na promjenu kamatne stope niti je upozoren na rizik povećanja tečaja CHF.

10. Tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

11. U vrijeme podnošenja ove tužbe 11.6.2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106.

st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

12. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenute presude odnose i na tuženika, ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužitelju bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2007. godine, kao i na povrat onoga što je isplatio kao razliku između kamatne stope od 4,95% prilikom sklapanja Ugovora i onih koje je jednostrano u daljnjem periodu mijenjao tuženik u smislu povećanja. Takvo pravo tužitelja proizlazi iz čl. 323. st. 1. u svezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

13. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji je na snazi od 30.9.2015. (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

14. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. toč. 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u

EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

15. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeve, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

16. Iz Dodatka Ugovoru o kreditu od 1. veljače 2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o preplaćenom iznosu od 432,79 EUR odnosno 3.303,07 HRK, a utvrdile su i preostalu neotplaćenu glavicu nakon provedene konverzije na dan 30.9.2015. u iznosu od 35.955,23 EUR u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan dospijeca.

17. Dodatak Ugovoru o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

18. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom

Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

19. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZIDZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

20. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon (*lex specialis*) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

21. Između stranaka nije sporno da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan, pri čemu mu je tuženik obračunao sve uplaćene iznose kao da je Ugovor o kreditu od početka bio sklopljen u valuti EUR.

22. Međutim, Vrhovni sud Republike Hrvatske u Presudi i rješenju broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. navodi: "...učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje *ex tunc* što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Aneksa Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15... interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva – unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja."

23. U ovom parničnom predmetu zaključenje Dodatka Ugovoru o kreditu ovisilo je o volji tužitelja kao potrošača jer je potrošačima dana mogućnost izbora da li će prihvatiti konverziju ili je neće prihvatiti. Prema tome, sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu temeljem ZID ZPK/15 derogirane su opće odredbe Zakona o obveznim

odnosima o pravnim posljedicama ništetnosti i iznosi koji su plaćeni (preplaćeni) na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate i devizne klauzule u CHF, iskorištene su u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene, kao što je rečeno, valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu i to na način kako je detaljno propisano u ZID ZPK/15. Slijedom toga, odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu glavnice preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF i jednostranoj promjeni kamatne stope.

24. Kako je tužitelj tražio i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem takovih odredaba i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu, a taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je propisan bilo kojom odredbom ZID ZPK/15, osnovan je zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata na svaki preplaćeni iznos na temelju čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a i to do 30. rujna 2015. kada je prestala obveza izvršenom konverzijom kredita, a te zatezne kamate po stavu Vrhovnog suda RH pripadaju tužitelju kao potrošaču u cijelosti i bez oduzimanja od preplate utvrđene Dodatkom Ugovora o kreditu. Međutim, odlučujući u okviru isključivo tužbenog zahtjeva kojeg je tužitelj postavio nakon provedenog financijskog vještačenja u ovom postupku i kojim traži preplaćene iznose s osnova promjenjive kamatne stope i promjene tečaja valute CHF, a koji izračun je prikazan u tabeli 3 Nalaza vještaka te su specificirani pojedinačni preplaćeni iznosi u zaključku vještaka, sud je takav tužbeni zahtjev prihvatio, neovisno od toga što iznos zatezne kamate nije izračunat u apsolutnom iznosu, a to stoga što je presuda kao pod točkom I. izreke ovršiva. Naime, izostanak izraženog apsolutnog iznosa zatezne kamate u presudi ne predstavlja razlog za odbijanje tužbenog zahtjeva jer je tražbina odrediva na temelju podataka o tijeku zatezne kamate na pojedine iznose. Međutim, tužitelju pripadaju zatezne kamate na preplaćene iznose od sklapanja Ugovora o kreditu do prestanka obveze izvršenom konverzijom 30. rujna 2015., slijedom čega je odbijen preostali dio tužbenog zahtjeva za isplatu zatezne kamate nakon 30. rujna 2015. Prema stavu ovog suda, kao i prema stavu Vrhovnog suda u Presudi i rješenju broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., tužitelj ima pravo na zatezne kamate na svaki preplaćeni iznos do provedene konverzije 30.9.2015. i bez uračunavanja priznatog preplaćenog iznosa u konverziji. Međutim, nakon što je vještak uzeo u obzir i tu preplatu i tom preplatom je zatvorena obračunata zatezna kamata od 221,71 EUR, tužitelj postavlja tužbeni zahtjev upravo prema takvom nalazu. U protivnom, tužitelj ima pravo i na zateznu kamatu za preplaćene iznose i počevši od 30. travnja 2007., a i nakon 30. travnja 2014. što je vidljivo u Nalazu pod stavkom "Specifikacija pojedinačnih iznosa (4.152,74 EUR)", no te zatezne kamate niti preplaćene iznose tužitelj ne traži.

25. Ni jedna strana nije imala primjedbe na matematički izračun vještaka slijedom čega i sud nalaz prihvaća stručnim i objektivnim izrađenim prema pravilima struke.

26. Sud je dopustio preinaku tužbe obzirom da se radi o povećanju tužbenog zahtjeva, a koju preinaku je tužitelj napravio nakon provedenog vještačenja. U tom slučaju radi se o tzv. nepravoj preinaci obzirom da tužitelj nije mogao postaviti određeni tužbeni zahtjev prije provođenja financijskog vještačenja. Naime, nepravda preinaka je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove, koja je moguća i dopuštena prema člancima 190. i 191. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 94/08, 123/08, 57/11,

25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – nastavno: ZPP), pri čemu zastara zahtjeva za naknadu štete po toj osnovi se prekida već podnošenjem tužbe u postupku, a ne u trenutku preinake tužbe povećanjem postojećeg zahtjeva. Sud je i dopustio preinaku tužbe jer tužitelj nema dovoljno stručnog znanja za postavljanje tužbenog zahtjeva, a nakon provedenog financijskog vještačenja tijekom ovog postupka.

27. U odnosu na prigovor zastare, zastarni rok kod stjecanja bez osnove iznosi 5 godina. Međutim, kako se tužitelj poziva na presude Trgovačkog suda u Zagrebu, to je nakon pravomoćnosti presude P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je postala pravomoćna 13. lipnja 2014., saznao za utvrđenje povrede prava potrošača iz ugovora o kreditu, zbog čega rok zastare teče tek od 13. lipnja 2014., a uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnijeta 11.06.2019. to nije nastupila zastara potraživanja vezana uz promjenu kamatne stope. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba kojima je u spornom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018., tako da u tom slučaju također nije nastupila zastara tražbine za podnošenje konkretne tužbe. Neovisno od toga što je tužitelj u podnesku od 30. ožujka 2026. iz iste činjenične osnove preinačio tužbu, ni u tom slučaju nije došlo do zastare tražbine jer je ona prekinuta podnošenjem tužbe, a u konkretnom slučaju radi se o tzv. nepravoj preinaci, što je već naprijed u obrazloženju rečeno.

28. Nije osnovan niti procesnopravni prigovor prijeboja, a koja tražbina tuženika se odnosi na preplatu utvrđenu konverzijom i iznosa za koji je umanjena preostala glavnica, a to iz razloga što je tužiteljima priznat preplaćeni iznos samo do provedene konverzije i bez umanjenja za preplaćeni iznos priznat u konverziji. Osim toga, tužitelj na temelju priznatog preplaćenog iznosa nisu ništa stekao bez osnove.

29. Nije osnovan prigovor tuženika da je vještak trebao uračunati i negativne tečajne razlike za periode kada je tečaj CHF bio niži od onog na dan isplate kredita, a to iz razloga što tuženik stavlja prigovor prijeboja samo za iznos zbroja preplata od 438,39 EUR i iznosa za koji je tužitelju umanjena neotplaćena glavnica od 15.181,97 EUR. Neovisno od toga, već je ranije navedeno da tužitelj na temelju negativne tečajne razlike CHF nije ništa stekao bez osnove.

30. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 29. st.2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

31. U odnosu na odluku o parničnim troškovima, imajući u vidu da je svaka od stranaka djelomično uspjela u sporu, time da je uspjeh tuženika i u odnosu na osnovu i u odnosu na visinu tužbenog zahtjeva veći od uspjeha tužitelja, kojem je dosuđena samo zatezna kamata na preplaćene iznose, a da se radi o tužbi potrošača protiv tuženika trgovca radi isplate povodom utvrđenja ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu, tužitelj nije dužan snositi troškove tuženika. Uz navedeno, tužitelj nije mogao predvidjeti svoje izgleda za uspjeh u parnici jer sudska praksa o spornom pravnom pitanju nije bila ustaljena niti pred drugostupanjskim sudovima niti pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske, što je i općepoznata činjenica, slijedom čega nije mogla predvidjeti izgleda za konačni uspjeh u parnici. Osim toga, praksa o snošenju troškova parničnog postupka u parnicama za zaštitu prava koja potrošaču

pripadaju na temelju Zakona o zaštiti potrošača, predstavljalo bi prepreku koja potrošača odvraća od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor eventualne nepoštenosti ugovornih odredbi (tako i odluka Suda EU C-224/19 i C-259/19). Troškovi parničnog postupka koje bi tužitelj trebao platiti tuženiku obzirom na njihov manji uspjeh u sporu gdje su joj dosuđene samo zatezne kamate na ukupno preplaćeni iznos, a ne i ukupno preplaćeni iznos, time bi takav sustav stvorio znatnu prepreku koja potrošača može odvratiti od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor eventualne nepoštenosti ugovornih odredaba. Dakle i u situaciji kada je tužitelj kao potrošač djelomično uspio u sporu, a posebno u konkretnoj situaciji dvojbene sudske prakse u pogledu istog pravnog pitanja, tužitelju pripadaju cjelokupni troškovi parničnog postupka te se na konkretni predmet ne može primijeniti odredba čl. 154. st.2. Zakona o parničnom postupku, o djelomičnom uspjehu u sporu i naknadi troškova prema toj odredbi.

32. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe, sastava podnesaka od 8.9.2020., zastupanja na ročištima 24.9.2020., 27.9.2021., 7.9.2023., 12.12.2023., 5.3.2024., 21.5.2024., 7.7.2026. i sastav podneska od 30.3.2026. sve u iznosima od po 200,00 EUR uvećano za PDV koji iznosi 500,00 EUR, trošak pristojbe na tužbu 98,00 EUR, trošak vještačenja 400,00 EUR, ili ukupno 2.998,00 EUR.

Varaždin, 28. srpnja 2026.

Sutkinja
Karmen Ošpuh

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv presude stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- 1) Punomoćnik tužitelja – Domagoj Krpina, odvjetnik u Varaždinu, Petra Preradovića 17/III
- 2) Punomoćnici tuženika – OD Glamuzina & Grošeta d.o.o. iz Zagreba, Žrtava fašizma 5

Broj zapisa: **9-3088b-530e8**

Kontrolni broj: **07c99-a115e-0f2b6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.